

Lag om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder;

utfärdad den 18 december 2003.

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs följande.

1 kap. Allmänna bestämmelser

1 § Denna lag innehåller bestämmelser för genomförande av rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna². Lagen tillämpas inte i förhållande till en medlemsstat om Europeiska unionen genom ett särskilt beslut har avbrutit tillämpningen av rambeslutet i förhållande till den staten.

I detta kapitel finns allmänna bestämmelser om en arresteringsorder.

I 2 kap. finns bestämmelser om förutsättningar för överlämnande.

I 3 kap. finns bestämmelser om särskilda villkor för överlämnande.

I 4 kap. finns bestämmelser om utredning och tvångsmedel vid det inledande förfarandet samt bestämmelser om att lagen i vissa fall inte skall tillämpas i förhållande till Danmark och Finland.

I 5 kap. finns bestämmelser om beslutsförfarandet vid överlämnande.

I 6 kap. finns bestämmelser om verkställighet av ett beslut om överlämnande och om beslut om bl.a. utvidgat överlämnande.

I 7 kap. finns bestämmelser om överförande av en frihetsberövande på följd till Sverige.

I 8 kap. finns bestämmelser om återförande av personer som har överlämnats till Sverige och om tillstånd till transport genom Sverige.

2 § Regeringen meddelar närmare föreskrifter om tillämpningen av denna lag.

I fråga om utfärdande av en arresteringsorder och om överlämnande till Sverige finns särskilda bestämmelser.

3 § Med en arresteringsorder avses i denna lag ett rättsligt avgörande, utfärdat av en rättslig myndighet i en medlemsstat i Europeiska unionen, som innebär en begäran om att en rättslig myndighet i en annan sådan stat skall gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring eller för verkställighet av en frihetsberövande på följd.

¹ Prop. 2003/04:7, bet. 2003/04:JuU8, rskr. 2003/04:107.

² EGT L 190, 18.7.2002, s. 1 (Celex 32002F0584).

4 § En arresteringsorder skall vara upprättad i enlighet med formuläret i bilagan till rambeslutet och innehålla uppgifter om

1. den eftersöktes identitet och nationalitet,
2. namn, adress, telefonnummer, telefaxnummer och e-postadress till den utfärdande myndigheten,
3. en verkställbar dom, ett häktningsbeslut eller ett motsvarande verkställbart beslut,
4. den brottsliga gärningen, med angivande av tid och plats för gärningen, en beskrivning av omständigheterna kring gärningen samt den eftersöktes delaktighet i gärningen,
5. brottsrubricering och om gärningen är sådan som anges i bilagan till denna lag,
6. straffskalan för gärningen eller, om arresteringsordern avser verkställighet av en frihetsberövande påföljd, den påföljd som har dömts ut, och
7. om möjligt andra rättsliga konsekvenser av gärningen.

2 kap. Förutsättningar för överlämnande

Inledande bestämmelse

1 § Den som eftersöks enligt en arresteringsorder och som anträffas i Sverige skall, om inte annat sägs i denna lag eller följer av någon annan lag, överlämnas till den utfärdande medlemsstaten. Överlämnande får ske för lagföring eller verkställighet av en frihetsberövande påföljd.

Strafftrösklar och krav på dubbel straffbarhet

2 § Överlämnande får beviljas endast för en gärning som motsvarar brott enligt svensk lag och

1. för vilken, när överlämnandet avser lagföring, enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning en frihetsberövande påföljd i ett år eller mer är föreskrivet, eller
2. för vilken, när överlämnandet avser verkställighet av en frihetsberövande påföljd, en frihetsberövande påföljd i minst fyra månader har dömts ut.

Om det i arresteringsordern har angetts att en gärning är sådan som finns angiven i bilagan till denna lag och det för gärningen enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning är föreskrivet en frihetsberövande påföljd i tre år eller mer, skall dock överlämnande beviljas även om gärningen inte motsvarar brott enligt svensk lag. Vid överlämnande för verkställighet av en frihetsberövande påföljd som avser en sådan gärning skall påföljden vara sådan som anges i första stycket 2.

Om överlämnande beviljas för en gärning som avses i första eller andra stycket får överlämnande beviljas även för annan gärning som, utan att vara sådan som anges i första stycket 1 eller 2, motsvarar brott enligt svensk lag.

Hinder mot överlämnande**3 §** Överlämnande får inte beviljas

1. om en begäran, trots att den utfärdande myndigheten har beretts tillfälle att inkomma med komplettering, till form eller innehåll är så bristfällig att den inte utan väsentlig olägenhet kan läggas till grund för en prövning av frågan om överlämnande,

2. om den utfärdande myndigheten inte lämnar sådana garantier som enligt 3 kap. 1 och 2 §§ krävs för att överlämnande skall få beviljas,

3. om den eftersökte enligt 5 kap. 4 § skall överlämnas till en annan medlemsstat,

4. om den eftersökte skall utlämnas för brott eller om han eller hon skall överlämnas enligt lagen (2002:329) om samarbete med Internationella brottmålsdomstolen, eller

5. om det enligt 2 kap. 8 § andra stycket brottsbalken skulle strida mot ett villkor som har uppställts vid utlämning eller överlämnande till Sverige.

4 § Överlämnande får inte beviljas

1. för en gärning som har ägt rum innan den eftersökte fyllt femton år,

2. om det skulle strida mot den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna eller de tilläggsprotokoll till konventionen som gäller som lag här i landet, eller

3. om det skulle strida mot bestämmelser om immunitet och privilegier.

5 § Överlämnande för viss gärning får inte beviljas om

1. gärningen omfattas av nåd eller ett annat beslut enligt 11 kap. 13 § regeringsformen,

2. det enligt 20 kap. 7 § rättegångsbalken eller motsvarande bestämmelse i annan lag har meddelats beslut att inte åtala för gärningen,

3. gärningen har prövats genom lagakraftvunnen dom i en medlemsstat i Europeiska unionen och, vid fällande dom, påföljden har avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagstiftningen i domslandet,

4. gärningen har prövats genom lagakraftvunnen dom i en annan stat än en medlemsstat i Europeiska unionen och om detta enligt 10 § tredje eller fjärde stycket lagen (1957:668) om utlämning för brott hade utgjort ett hinder mot utlämning av den eftersökte,

5. förundersökning har inletts eller åtal väckts i Sverige för gärningen och förundersökningsledaren i det ärendet motsätter sig att lagföringen sker i den utfärdande medlemsstaten,

6. påföljd för gärningen har bortfallit på grund av preskription eller inte längre kan dömas ut enligt svensk lag och gärningen helt eller delvis har ägt rum i Sverige eller den eftersökte är svensk medborgare, eller

7. gärningen helt eller delvis har ägt rum i Sverige och inte motsvarar brott enligt svensk lag.

6 § När den som eftersöks för verkställighet av en frihetsberövande påföljd är svensk medborgare får överlämnande inte beviljas om den eftersökte begär att påföljden skall verkställas i Sverige.

Om den eftersökte vid tiden för gärningen sedan minst två år stadigvarande har vistats i den utfärdande medlemsstaten gäller vad som sägs i första stycket endast om det med hänsyn till den eftersöktes personliga förhållanden eller av någon annan anledning finns särskilda skäl till att verkställigheten sker i Sverige.

3 kap. Särskilda villkor för överlämnande

1 § Överlämnande för verkställighet av en frihetsberövande påföljd som har dömts ut efter en rättegång som hållits i den eftersöktes utemåland och utan att han eller hon har kallats personligen eller på annat sätt informerats om tidpunkt och plats för rättegången, får beviljas endast om den utfärdande myndigheten lämnar garantier för att den eftersökte kommer att ges möjlighet till en förnyad prövning i den utfärdande medlemsstaten och att där bli dömd efter en rättegång vid vilken han eller hon har möjlighet att närvara.

2 § Överlämnande av en svensk medborgare för lagföring får, om han eller hon begär att verkställighet av en efter överlämnandet ådömd frihetsberövande påföljd skall ske i Sverige, beviljas endast om den utfärdande myndigheten lämnar garantier för att den eftersökte kommer att återföras till Sverige för sådan verkställighet.

Överlämnande av en svensk medborgare som vid tiden för gärningen sedan minst två år stadigvarande har vistats i den utfärdande medlemsstaten får dock beviljas utan sådana garantier som sägs i första stycket, såvida det inte med hänsyn till den eftersöktes personliga förhållanden eller av någon annan anledning finns särskilda skäl till att verkställigheten sker i Sverige.

4 kap. Det inledande förfarandet vid överlämnande

Hur ärendet inleds

1 § En arresteringsorder får översändas genom Schengens informations-system (SIS) eller genom ett annat system för eftersökning av personer som är misstänkta för brott.

Om det är känt att den som eftersöks enligt en arresteringsorder befinner sig på en viss plats i Sverige, får arresteringsordern skickas direkt till behörig åklagare. Detta skall ske skriftligen genom post, bud eller telefax. Efter överenskommelse i det enskilda fallet får dock översändandet ske på annat sätt.

Riksåklagaren bestämmer vilka åklagare som är behöriga att handlägga ärenden enligt denna lag.

2 § En arresteringsorder skall vara skriven på svenska, danska, norska eller engelska eller vara åtföljd av en översättning till något av dessa språk, samt i övrigt till form och innehåll vara sådan som anges i 1 kap. 4 §.

När en begäran till form eller innehåll är så bristfällig att den inte utan väsentlig olägenhet kan läggas till grund för en prövning av frågan om överlämnande, skall åklagaren ge den utfärdande myndigheten möjlighet att inom viss tid inkomma med komplettering.

Utredningen

3 § Om en arresteringsorder har skickats direkt enligt 1 § eller om det på annat sätt framkommer att den som eftersöks enligt en arresteringsorder befinner sig på en viss plats i Sverige, skall åklagaren utreda om det finns förutsättningar för överlämnande från Sverige. När den som begärs överlämnad för lagföring är under arton år skall det dessutom utredas om lagföringen kan ske i Sverige.

Vid utredningen tillämpas bestämmelserna om förundersökning i brottmål, om inte annat sägs i denna lag.

Utredningen skall bedrivas med skyndsamhet. Den tidsfrist som kan komma att gälla för tingsrätten enligt 5 kap. 3 § skall beaktas vid utredningen.

Lagens tillämpning i förhållande till Danmark och Finland i vissa fall

4 § Har åklagaren inlett en utredning enligt 3 § på grund av en arresteringsorder som har utfärdats av en rättslig myndighet i Danmark eller Finland får åklagaren, om den utfärdande myndigheten begär det, besluta att lagen (1959:254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge tillämpas i stället för denna lag. I sådant fall skall arresteringsordern betraktas som en framställning om utlämning enligt den lagen.

Första stycket skall inte tillämpas efter det att åklagaren enligt 5 kap. 1 § har begärt att tingsrätten prövar frågan om överlämnande.

Tvångsmedel

5 § Den eftersökte skall anhållas av åklagaren. Något anhållande får dock inte ske

1. om det kan antas att förutsättningar saknas för ett överlämnande, eller
2. om det inte finns risk för att den eftersökte avviker eller på annat sätt undandrar sig ett överlämnande.

Även om det inte finns sådan risk som avses i första stycket 2 skall anhållande ske om det finns risk för att den eftersökte genom att undanröja bevis eller på något annat sätt försvårar utredningen av en gärning som omfattas av arresteringsordern.

Den som inte har fyllt arton år får anhållas endast om det finns synnerliga skäl.

Om det finns skäl för anhållande enligt första–tredje styckena men det är tillräckligt att den eftersökte meddelas ett reseförbud eller att det föreskrivs en anmälningsskyldighet, skall en sådan åtgärd beslutas i stället för anhållande. I fall som avses i 24 kap. 4 § rättegångsbalken skall övervakning ersätta ett anhållande.

Om det finns skäl för anhållande enligt första–tredje styckena får en polisman eller en tjänsteman vid Tullverket eller Kustbevakningen i brådskande fall även utan ett anhållningsbeslut gripa den eftersökte.

6 § När någon har gripits, anhållits, meddelats reseförbud eller anmälningsskyldighet tillämpas samma regler som vid motsvarande åtgärd under en svensk förundersökning. För sådana tvångsmedel gäller dock de förutsätt-

ningar som anges i 5 §. För rättsens beslut om häktning gäller de förutsättningar som enligt 5 § gäller för anhållande. Vad som sägs i rättegångsbalken om tid för väckande av åtal skall inte tillämpas.

Ett beslut om anhållande eller häktning skall upphävas, om ett fortsatt frihetsberövande skulle vara oskäligt med hänsyn till den tid frihetsberövandet har pågått och den påföljd som har utdömts eller som kan komma att utdömas om den eftersökte döms för gärningen.

7 § Innehåller en arresteringsorder en ansökan om beslag tillämpas i denna del bestämmelserna i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål.

Om det påträffas sådana föremål som på grund av den uppgivna gärningen skulle kunna tas i beslag och överlämnas enligt 4 kap. 19 § lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål, får föremålen även utan en särskild ansökan tas i beslag genom beslut av åklagaren eller den som griper den eftersökte. Har beslag skett tillämpas 4 kap. 16 § andra stycket den lagen.

I samband med att den eftersökte frihetsberövas får husrannsakan göras för att söka efter föremål som får tas i beslag. Förordnande om husrannsakan meddelas av åklagaren. Om det är fara i dröjsmål får en polisman eller en tjänsteman vid Tullverket eller Kustbevakningen göra husrannsakan även utan ett sådant förordnande.

Offentlig försvarare

8 § En offentlig försvarare skall förordnas för den eftersökte om han eller hon begär det, är under arton år eller i annat fall bedöms vara i behov av en försvarare.

Samtycke och medgivande

9 § Den eftersökte skall så snart det kan ske tillfrågas om han eller hon samtycker till överlämnande. I sådant fall skall den eftersökte också tillfrågas om han eller hon medger att i den utfärdande medlemsstaten lagföras eller straffas för gärningar som har begåtts före överlämnandet, men som inte omfattas av arresteringsordern. Den eftersökte skall upplysas om innebörden av att samtycke och medgivande lämnas.

En återkallelse av ett samtycke skall beaktas om den görs innan rätten har meddelat beslut i fråga om överlämnande. En återkallelse av ett medgivande som sägs i första stycket skall beaktas om den görs innan beslutet om överlämnande har verkställts.

5 kap. Beslutsförfarandet vid överlämnande

Beslutande myndighet

1 § Tingsrätten beslutar efter framställning av åklagaren i frågan om överlämnande.

Åklagaren får dock, innan han begärt rättsens prövning, avslå en begäran om överlämnande med stöd av 2 kap. 3 § 1.

I fråga om tingsrättens behörighet tillämpas 19 kap. rättegångsbalken.

Rättens prövning

2 § Vid rättens handläggning tillämpas reglerna om domstols handläggning och överklagande av domstols beslut i brottmål, om inte annat sägs i denna lag. Handläggningen skall ske med skyndsamhet.

Tingsrätten skall för prövningen av frågan om överlämnande hålla en förhandling. En förhandling behöver dock inte hållas om det är uppenbart att överlämnande inte skall beviljas, om den eftersökte samtycker till överlämnande eller om han eller hon begär att ärendet avgörs på handlingarna.

Till förhandlingen skall åklagaren och den eftersökte kallas. Är den eftersökte anhållen eller häktad skall han eller hon inställas.

3 § Tingsrätten skall meddela beslut i fråga om överlämnande senast trettio dagar efter det att den eftersökte gripits.

Samtycker den eftersökte till ett överlämnande, skall beslutet meddelas senast tio dagar efter det att samtycket har avgetts.

Tingsrätten får, om det finns särskilda skäl, meddela sitt beslut senare än vad som sägs i första eller andra stycket.

Konkurrerande framställningar

4 § Om två eller flera medlemsstater har utfärdat arresteringsorder beträffande samma person, skall ärendena prövas i ett sammanhang vid den tingsrätt som skall handlägga det först inkomna ärendet.

Inkommer en ny arresteringsorder efter rättens beslut om överlämnande får, om beslutet inte har vunnit laga kraft, hovrätten eller Högsta domstolen på yrkande av åklagaren besluta att tingsrätten skall pröva ärendena i ett sammanhang.

Prövningen av vilken av flera arresteringsorder som skall beviljas skall ske med särskild hänsyn till gärningarnas beskaffenhet och platsen där de ägt rum, de tidpunkter då varje arresteringsorder utfärdades samt om de avser lagföring eller verkställighet av en frihetsberövande påföljd.

5 § Om det beträffande den eftersökte pågår ett ärende om utlämning för brott eller om överlämnande enligt lagen (2002:329) om samarbete med Internationella brottmålsdomstolen skall prövningen av frågan om överlämnande enligt denna lag anstå till dess beslut har meddelats i det andra ärendet.

Andra frågor som tas upp i rättens beslut

6 § Om garantier som avses i 3 kap. 1 och 2 §§ har lämnats av en utländsk myndighet, skall rätten i beslutet om överlämnande ange att det är ett villkor för överlämnandet att garantierna kommer att uppfyllas.

Beslut i fråga om överlämnande av föremål som enligt 4 kap. 7 § har tagits i beslag skall om möjligt meddelas av rätten i samband med beslutet i fråga om överlämnande av den eftersökte.

7 § I beslut om att den eftersökte skall överlämnas skall rätten pröva om beslut om tvångsmedel skall gälla till dess beslutet om överlämnande har

verkställts. Tingsrätten får besluta om tvångsmedel även efter ett beslut om att den eftersökta skall överlämnas.

Kostnader för offentlig försvarare

8 § Kostnaderna för en offentlig försvarare skall stanna på staten.

Överklagande

9 § Ett beslut att inte bevilja överlämnande i fall som avses i 2 kap. 6 § får inte överklagas. Har den eftersökta samtyckt till överlämnande enligt 4 kap. 9 § får beslutet om överlämnande inte överklagas.

6 kap. Verkställighet av beslut om överlämnande och efterföljande beslut

Verkställighet

1 § Ett beslut om överlämnande skall verkställas inom tio dagar från det att beslutet vann laga kraft. Verkställighet sker, om inte annat har överenskommits, genom att den som skall överlämnas avhämtas av den utfärdande medlemsstaten.

Rätten får i samband med beslutet om överlämnande bestämma att verkställigheten skall ske vid en viss senare tidpunkt

1. om det behövs för att den som skall överlämnas skall kunna lagföras i Sverige eller, om dom redan fallit, här avtjäna en påföljd som bestämts för en annan gärning än den som beslutet om överlämnande avser, eller

2. om det finns starka humanitära skäl.

I stället för att skjuta upp verkställigheten i fall som avses i andra stycket får rätten besluta att överlämnandet till den utfärdande medlemsstaten sker på sådana villkor om återförande som fastställs i samförstånd med den utfärdande myndigheten.

2 § Åklagaren kan efter samråd med den utfärdande myndigheten besluta att verkställigheten skall ske vid en viss senare tidpunkt än den som följer av 1 §

1. om omständigheter som ligger utanför de berörda staternas kontroll hindrar ett överlämnande, eller

2. om det efter rättens beslut om överlämnande har tillkommit starka humanitära skäl.

3 § Den som skall överlämnas och är underkastad tvångsmedel kan begära att en förhandling för prövning av tvångsmedelsfrågan skall äga rum i tingsrätten inom tre veckor från det att beslut i den frågan senast har meddelats.

4 § Om den som skall överlämnas avger en förklaring om att han eller hon avstår från överklagande och medger att beslutet om överlämnande får verkställas, får verkställighet ske utan hinder av att beslutet inte har vunnit laga kraft. I fråga om sådan nöjdförklaring tillämpas 4 och 6–8 §§ lagen (1974:202) om beräkning av strafftid m.m.

5 § Polismyndigheten skall biträda vid verkställighet av ett beslut om överlämnande. Om den som skall överlämnas är på fri fot, får han eller hon, om det bedöms vara nödvändigt för att överlämnandet skall kunna genomföras, omhändertaras och tas i förvar av polismyndigheten, dock längst under fyrtioåtta timmar.

6 § Är den som skall överlämnas frihetsberövad och sker inte verkställigheten inom den tid som följer av 1 § eller, när åklagaren har fattat ett beslut enligt 2 §, inom tio dagar från den beslutade tidpunkten, skall han eller hon försättas på fri fot. Detsamma gäller om den utfärdande myndigheten återkallar arresteringsordern.

7 § Den domstol som har meddelat ett lagakraftvunnet beslut om överlämnande skall på begäran av åklagaren upphäva beslutet

1. om det, av annan anledning än att den som skall överlämnas håller sig undan, inte har verkställts inom tio dagar från den tidpunkt som följer av 1 § eller, när åklagaren har fattat ett beslut enligt 2 §, inom tio dagar från den beslutade tidpunkten, eller

2. om den utfärdande myndigheten återkallar arresteringsordern.

Tillstånd till utvidgat överlämnande och vidareöverlämnande

8 § Om överlämnande har beviljats enligt denna lag och en rättslig myndighet i den medlemsstat dit överlämnande har skett gör en framställning till åklagaren om tillstånd

1. att lagföra eller straffa den som har överlämnats även för gärningar som inte omfattades av överlämnandet, eller

2. att till en annan medlemsstat i Europeiska unionen överlämna den som har överlämnats från Sverige,

prövas ärendet med tillämpning av 2–5 kap. Behörig tingsrätt är den som prövade frågan om överlämnande.

Vad som i 2–5 kap. sägs om tvångsmedel och frister skall inte tillämpas i de fall som avses i första stycket. Offentlig försvarare skall förordnas för den som har överlämnats. Den som har överlämnats skall ges tillfälle att yttra sig över framställningen. Tingsrätten prövar om det finns skäl att hålla en muntlig förhandling.

Tillstånd till vidareutlämning

9 § En framställning om rätt att till en stat utanför Europeiska unionen utlämna den som tidigare har överlämnats från Sverige till en medlemsstat i Europeiska unionen prövas av regeringen med tillämpning av 24 § lagen (1957:668) om utlämning för brott.

7 kap. Överförande av verkställighet av en frihetsberövande påföljd till Sverige

1 § Har rätten med stöd av 2 kap. 6 § avslagit en begäran om överlämnande, skall den ansvariga myndigheten i Sverige besluta om överförande av

verkställigheten av påföljden hit, om inte den utfärdande medlemsstaten motsätter sig det.

Den ansvariga myndigheten får besluta att den eftersökte skall tas i förvar av polismyndigheten i avvaktan på ett beslut som sägs i första stycket. Den eftersökte får tas i förvar om det behövs för att verkställigheten av påföljden skall kunna påbörjas i Sverige.

2 § När någon som har överlämnats från Sverige skall återföras i enlighet med ett sådant villkor som avses i 3 kap. 2 §, skall den ansvariga myndigheten i Sverige besluta om överförande av verkställigheten av påföljden hit.

Om återförandet sker innan den ansvariga myndigheten har fattat sitt beslut, får den myndigheten besluta att den som har återförts skall tas i förvar av polismyndigheten i avvaktan på beslutet. Den som har återförts får tas i förvar om det behövs för att verkställigheten av påföljden skall kunna påbörjas i Sverige.

3 § Om det i ett fall som avses i 1 eller 2 § krävs för att verkställigheten av en påföljd skall kunna ske i Sverige får den ansvariga myndigheten, när den beslutar om överförande av verkställigheten av påföljden till Sverige,

1. själv meddela de närmare föreskrifter som behövs, eller

2. överlämna åt åklagare att göra en framställning hos tingsrätten om att ny påföljd skall bestämmas.

I fall som avses i första stycket 2 skall rätten i ny dom bestämma en frihetsberövande påföljd som motsvarar den utländska påföljden, särskilt i fråga om dess art och längd. Vid bestämmandet av påföljdens längd skall även frihetsberövanden som föregått domen beaktas. Den nya påföljden får inte vara strängare än den utländska påföljden. Rättens prövning skall inte omfatta frågan om den som döms har begått gärningen och hur denna skall bedömas. För rättens handläggning skall i tillämpliga delar gälla rättegångsbalkens bestämmelser om rättegången i brottmål. Dock skall i fråga om frihetsberövanden i stället tillämpas bestämmelserna om förvar i 1 och 2 §§.

4 § När verkställighet enligt 1 eller 2 § skall ske i Sverige utan att ny påföljd bestäms skall den ansvariga myndigheten, om det inte finns särskilda skäl mot det, besluta att verkställigheten skall påbörjas genast.

Har en ny påföljd bestämts enligt 3 § första stycket 2 skall verkställigheten av den nya påföljden påbörjas så snart domen vunnit laga kraft, om inte rätten beslutar något annat.

5 § När verkställighet enligt 1 eller 2 § skall ske i Sverige utan att ny påföljd bestäms tillämpas 24 § andra stycket, 25 och 38 §§ lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom. Förvar som meddelats enligt 1 och 2 §§ i detta kapitel skall anses som tid under vilken den utdömda påföljden verkställts i anstalt.

Vid verkställighet av påföljd som har bestämts enligt 3 § första stycket 2 tillämpas 24 § första och andra styckena och 38 § lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

6 § Beslut enligt 3 § första stycket 1 och 4 § första stycket samt beslut om förvar i fall som avses i 1–3 §§ får överklagas hos allmän förvaltningsdoms-

tol. Sådana beslut och beslut av en förvaltningsdomstol gäller omedelbart om inte annat förordnas. Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kamrarrätt.

7 § Offentligt biträde skall förordnas för den som i fall som avses i 1–3 §§ tas i förvar, om det inte måste antas att behov av biträde saknas.

8 § Regeringen bestämmer vilka myndigheter som är ansvariga myndigheter i Sverige enligt detta kapitel.

8 kap. Övriga bestämmelser

Återförande av personer som har överlämnats till Sverige

1 § Har överlämnande till Sverige skett för lagföring här i landet, på villkor att den som överlämnas senare återförs till den andra staten, skall polismyndigheten se till att den som har överlämnats återförs.

Om den som skall återföras är på fri fot, får han eller hon, om det bedöms vara nödvändigt för att återförandet skall kunna genomföras, omhändertaras och tas i förvar av polismyndigheten, dock längst under fyrtioåtta timmar.

Tillstånd till transport genom Sverige

2 § Begärs tillstånd till transport genom Sverige av någon som överlämnas på grund av en arresteringsorder eller som utlämnas till en annan medlemsstat i Europeiska unionen skall Rikspolisstyrelsen bevilja sådant tillstånd och ange under vilka villkor transporten får ske.

Har tillstånd meddelats enligt första stycket får polismyndigheten, om det bedöms vara nödvändigt för att transporten skall kunna genomföras, omhändertaras och ta i förvar den som överlämnas eller utlämnas, dock längst under fyrtioåtta timmar.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2004. Lagen skall dock inte tillämpas i förhållande till en medlemsstat i Europeiska unionen som när ärendet inleds inte har genomfört rambeslutet om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna.

2. Lagen tillämpas inte vid handläggningen av ett ärende om utlämning av den eftersökte till en medlemsstat i Europeiska unionen enligt lagen (1957:668) om utlämning för brott eller till Danmark eller Finland enligt lagen (1959:254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge, om ärendet har inletts vid ikraftträdandet.

3. Har någon utlämnats från Sverige till en medlemsstat i Europeiska unionen och begärs tillstånd till en åtgärd som avses i 6 kap. 8 §, skall den bestämmelsen tillämpas. En sådan begäran prövas av Stockholms tingsrätt.

4. Under tiden fram till dess att Schengens informationssystem (SIS) kan överföra all den information som anges i 1 kap. 4 §, skall en registrering av den eftersökte i SIS anses vara likvärdig med en arresteringsorder i avvaktan på att en fullständig arresteringsorder översänds. Detsamma gäller registreringar i SIS som gjorts före den 1 januari 2004, om inte äldre föreskrifter skall tillämpas enligt 2.

SFS 2003:1156

På regeringens vägnar

GÖRAN PERSSON

THOMAS BODSTRÖM
(Justitiedepartementet)

Gärningar som avses i 2 kap. 2 § andra stycket i lagen.

1. Deltagande i en kriminell organisation
2. Terrorism
3. Människohandel
4. Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi
5. Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen
6. Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen
7. Korruption
8. Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen
9. Penningtvätt
10. Penningförfalskning, inklusive förfalskning av euron
11. IT-brottslighet
12. Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter, växtarter och växtsorter
13. Hjälptill olovlig inresa och olovlig vistelse
14. Mord och grov misshandel
15. Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader
16. Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan
17. Rasism och främlingsfientlighet
18. Organiserad stöld och väpnat rån
19. Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk
20. Svindleri
21. Beskyddarverksamhet och utpressning
22. Förfalskning och piratkopiering
23. Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar
24. Förfalskning av betalningsmedel
25. Olaglig handel med hormonsubstanser och andra tillväxsubstanser
26. Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen
27. Handel med stulna fordon
28. Våldtäkt
29. Mordbrand
30. Brott som omfattas av Internationella brottmålsdomstolens behörighet
31. Kapning av flygplan eller fartyg
32. Sabotage

